

tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der til et Forlig hører 2 Parter, nemlig Fornærmeren og den Fornærmede. Hvis den Fornærmede er villig til at modtage Afbigt eller Penge, som Fornærmeren tilbyder ham, da kan det være sandt, hvad det ærede Medlem sagde, men sæt, at den Fornærmede ikke er villig dertil, hvilket meget let kan hænde sig, i saa Fald troer jeg, at det maa gjælde, som blev udtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein). Dette troer jeg, at det ærede Medlem for Holbæk vil give mig Ret i. Jeg kan iøvrigt slutte mig til det, der nylig blev ytret af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Usting), og jeg skal særligt frembrage det Tilfælde, som han henlede Dømmersomheden paa; det kunde meget let skee, at den Vending, hvorom der her er Tale, hvis den blev vedtagen, ikke saameget vil komme til at ramme Redacturer og andre saadanne Folk, men netop kun ramme Almuen, altsaa just den Klasse, hvis Tare de ærede Forslagsstillere fortrinsviis pleie at repræsentere.

Casse: Jeg skal tillade mig at bemærke i Anledning af det, der blev ytret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), at jeg meget godt forstaaer og ogsaa kan hde de Hensyn min Anerkjendelse, der have bragt det ærede Medlem til ved anden Behandling at stille det Forslag, der nu er optaget i § 233, thi det er jo klart, at det, der har bragt ham dertil og bragt de Herrer, der have understøttet dette Forslag, til at stemme derfor, har været Frygten for, at disse smaa Forseelser skulde, saaledes som Lovparagraffen var affattet, blive straffede uforholdsmæssigt høit, endog i saadanne Tilfælde, hvor man dog maatte indrømme, at der ikke er Grund til Anvendelse af nogen som helst Straf. Jeg troer imidlertid, at denne Frygt ikke er begrundet, og jeg vil haabe, at den ærede Rigsdagsmand ikke vil indskrænke sig til, med Hensyn til de Bemærkninger, jeg nu skal gjøre, at sige, at Juristerne ere saa tilbøielige til at finde Udveie med Hensyn til saadanne Forhold, at man ikke saaledes ubetinget kan slaae sig til No ved deres Erklæring. Det er allerede

tidligere bemærket og navnlig fremhævet af den høitærede Justitsminister, at naar det er en ubetydelig Gjenstand, som bliver borttagen, saa vil den mildere Straf i § 234 komme til Anvendelse. Det vil strax vise sig, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds i, at derved vil man i Grunden ikke kunne slaae sig til No, men det har heller ikke — det holder jeg mig overbevist om — været den høitærede Justitsministers Hensigt at blive staaende derved; han havde kun ikke Anledning til at berøre det, som jeg nu skal bemærke. Tager man ikke Udtrykket „betydeligere“ i § 233 bort, som vort Forslag gaaer ud paa at faae fjernet, vil dette ikke blot fremkalde — dette vil jeg indrømme, at der maastee kun burde lægges mindre Vægt paa, — nogen Vanskelighed ved at faae etableret en fast Praxis med Hensyn til Anvendelsen af §§ 233 og 234, men Noget, som jeg betragter som værre; naar man nemlig har en Paragraph, der siger: Den, der borttager Træer, eller betydeligere Dele af Træer osv., og man dernæst har en umiddelbar derpaa følgende Paragraph, der siger, at, naar de borttagne Gjenstande ere ubetydelige, er Straffen mindre, er det klart, at Domstolene og Enhver i Grunden maa antage, at dette „betydeligere Dele“ skal være Grændsen for den „Ubetydelighed“, som § 234 omtaler. Man vil da finde, at der ligger — om jeg kan bruge dette Udtryk — en aaben Mark mellem det at borttage „betydeligere Dele“ og det at borttage saadanne Ting, hvis Ubetydelighed medfører, at § 234 kommer til Anvendelse. Jeg troer, at man paa denne Maade vil tilveiebringe en uheldig Stilling i Loven, idet Sammenligningen mellem §§ 233 og 234 vil medføre, at man kommer i Forlegenhed netop med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor der ikke er Tale om en saadan Ubetydelighed, at § 234 kommer til Anvendelse, men paa den anden Side heller ikke om saadanne Ting, at de kunne henregnes til egentlig betydeligere Dele, som § 233 har for sig. Men der er især een Ting, som jeg skal anbefale navnlig til den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed, og det er, at ved de Forhold, som her ere omhandledes under Tilveri, maae vi fastholde, at